

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/62/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3719201215
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 07. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Radoslav Svitana, PhD
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3719201215.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Radoslava Svitana, PhD. a sudkyň JUDr. Beáty Čupkovej a JUDr. Viery Škultétyovej v spore žalobcu: J., proti žalovanej: U., o zaplatenie 6 352,892 eur, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica č. k. 6C/18/2019-87 zo dňa 2. júna 2021, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II. a III. **p o t v r d z u j e .**

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1.1 Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) vo výroku I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 264,09 eur spolu s 5 %-ným ročným úrokom z omeškania od 3.12.2018 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia, vo výroku II. žalobu vo zvyšku zamietol a vo výroku III. nepriznal žalovanej náhradu trov konania. Rozhodnutie zdôvodnil tým, že žalobca sa pôvodne domáhal, aby súd zaviazal žalovanú zaplatiť mu sumu 6 352,892 eur titulom polovice zálohových platieb, ktoré uhradil za byt, ktorého spoluvlastníkmi boli on a žalovaná v období od 1.5.2008 do 31.12.2016. Na základe čiastočného späťvzatia žaloby súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 6C/18/2019-53 zo dňa 29.1.2020 (vo výroku I., ktorý bol odvolacím súdom potvrdený) zastavil konanie v časti o zaplatenie 5 222,882 eur. Predmetom konania tak zostalo zaplatenie polovice úhrad za užívanie bytu za obdobie od 12/2015 do 12/2016 v sume 1 130,01 eur s úrokom z omeškania.

1.2 Vychádzajúc z toho, že rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica č. k. 6C/207/2013-205 zo dňa 30.3.2015, ktorým bolo zrušené podielové spoluvlastníctvo žalobcu a žalovanej k predmetnému bytu a byt bol prikázaný do výlučného vlastníctva žalobcovi, sa stal právoplatným dňa 24.11.2016, súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaná sa má spolupodieľať na nákladoch spojených s vlastníctvom bytu len do tohto dátumu (24.11.2016). Pokiaľ sa žalobca domáhal platenia úhrad od žalovanej aj po 24.11.2016, v tejto časti súd prvej inštancie vyhodnotil jeho žalobu ako nedôvodnú.

1.3 Ďalej súd prvej inštancie (aj s odkazom na predchádzajúce čiastočne zrušujúce rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne č. k. 19Co/48/2020-64 zo dňa 24.2.2021) konštatoval, že predpis platieb za daný byt za sporné obdobie predstavoval 136,79 eur. Tento zahŕňal platby spojené s vlastníctvom bytu vo výške 44,88 eur (fond prevádzky, údržby a opráv, osvetlenie spoločných častí domu, výťah, upratovanie, dažďová voda, výkon správy), zvyšnú časť vo výške 91,91 eur tvorili preddavky na teplo, teplú vodu a studenú vodu. Keďže nebolo sporné, že v rozhodnom období žalovaná v byte nebývala, nie je povinná hradiť polovicu platieb za teplo, teplú vodu a studenú vodu. Je povinná nahradiť žalobcovi len polovicu platieb spojených s vlastníctvom bytu (t. j. 1/2 zo žalobcom zaplatených mesačných platieb vo výške 44,88 eur), čo je 22,44 eur x 11 mesiacov (12/2015 - 10/2016) + 17,25 eur za prvých 24 dní

novembra 2016, spolu teda 264,09 eur. Vo zvyšnej časti súd prvej inštancie žalobu zamietol. Právne súd prvej inštancie posúdil vec podľa ustanovení § 123, § 136 ods. 1, § 137 ods. 1, § 139 ods. 1, ods. 2, § 511 ods. 3 veta prvá Občianskeho zákonníka a ustanovení § 7b ods. 5 veta prvá a § 10 ods. 6 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov.

2. Proti uvedenému rozsudku podal včas odvolanie žalobca a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že uloží žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1 130,01 eur s 9 % ročným úrokom z omeškania od podania návrhu do zaplattenia. Uviedol, že nie je pravdou, že vlastníkom nehnuteľnosti sa človek stáva ihneď po rozhodnutí súdu a nadobudnutí právoplatnosti. O tejto skutočnosti rozhoduje katastrálny úrad. Pretože súd nedal riadne a včas pokyn na zápis do katastra, neudialo sa to dňa 24.11.2016, ako uvádza súd prvej inštancie. Obaja účastníci konania boli rovnakými spoluvlastníkmi sporného bytu, a teda solidárne sa mali podieľať na platbách tak, ako o tom rozhodol senát Krajského súdu v Trenčíne dňa 29.7.2016 pod sp. zn. 5Co/937/2015 a na základe tohto rozsudku bol podaný návrh žalovanej sp. zn. 6C/32/2018, v ktorom sa dožadovala zaplattenia 50 % z celkovej dlžoby, ktorú uhradila sama za sporný byt a súd jej vyhovel v plnom rozsahu. Podľa žalobcu skutočnosť, že koncom roka 2016 sa on stal výlučným vlastníkom sporného bytu nič nezmenila na fakte, že v čase 12/2015 tam bola dlžoba 2 260,02 eur a bola splatená až v máji 2019, keď prišiel na jeho účet preplatok za byt vo výške 327,99 eur. Počas celej doby ako bol on vlastníkom bytu boli hradené pravidelné zálohové platby v zmysle predpisu. Vzhľadom na skutočnosť, že v konaní sp. zn. 6C/32/2018 ho súd zaviazal uhradiť 50 % z výšky dlžoby do rúk žalovanej, pokladá žalobca za normálne a spravodlivé, že rovnaké princípy sa musia uplatniť aj v tomto konaní, pretože ide v podstate o tú istú dlžobu a na tom istom byte, iba v konaní sp. zn. 6C/32/2018 ju plne uhradila žalovaná v hotovosti a v konaní sp. zn. 6C/18/2019 ju plne uhradil on v splátkach, pričom sa jednalo o dlh z decembra 2015. Ďalej žalobca poznamenal, že žiadal pripojiť spis 6C/32/2018, lenže tomu nebolo riadne a včas vyhovené. Súd prvej inštancie opakovane rovnaký dôkaz, a to sumárnu analýzu, lenže ako neprípustný dôkaz sumárnu analýzu platieb označil v minulom rozhodnutí, pričom tento dôkaz bol predložený ešte v roku 2018 na pojednávaní sp. zn. 6C/32/2018 a tam nebola vznesená námietka premlčateľnosti, ktorú súd pripustil až dňa 12.12.2019 a tým súd konanie v časti o zaplattenie 5 222.822 eur zastavil. Napokon žalobca uviedol, že celým prípadom sa bude zaoberať Správny súd, pretože naše súdy fungujú nesprávne. Tvrdenie, že vzal svoj návrh späť podľa žalobcu neobstojí, pretože od 12.12.2019 nebolo možné nič zorať späť, iba zmeniť žalobu vzhľadom na námietku premlčateľnosti, a to sa aj udialo, a dlh v tom čase bol 2 260,02 eur.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrila.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné vo výroku II. (t. j. v zamietajúcom výroku) ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP.

5. Žalobca síce pôvodnou žalobou (uplatnenou v konaní vedenom pod sp. zn. 6C/32/2018, kde súd jeho návrh vyhodnotil ako vzájomnú žalobu, ktorú vylúčil na samostatné konanie) žiadal zaplattenie sumy 6 352,892 eur titulom polovice všetkých platieb, ktoré uhradil za byt, ktorého spoluvlastníkmi boli on a žalovaná v období od 1.5.2008 do (podľa žalobcu) 31.12.2016. V podaní doručenom súdu prvej inštancie dňa 29.1.2020, označenom ako zmena žaloby, však zmenil svoj nárok tak, že žiadal už len zaplattenie sumy 1 130,01 eur za obdobie 12/2015 až 12/2016. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil toto podanie žalobcu podľa obsahu ako čiastočné späťvzatie žaloby (k tomu bližšie potvrdzujúca časť uznesenia Krajského súdu v Trenčíne č. k. 19Co/48/2020-64 z 24.2.2021). Je pritom bez právneho významu, že toto čiastočné späťvzatie urobil žalobca po tom, čo žalovaná vznesla námietku premlčania - išlo o dispozičný úkon žalobcu, ktorý má právo kedykoľvek v priebehu konania vziať žalobu úplne alebo čiastočne späť. Na základe tohto čiastočného späťvzatia žaloby bolo konanie v späťvzatej časti zastavené. Predmetom konania tak zostali len platby žalobcu v období od decembra 2015 do decembra 2016. To, že počas uvedenej doby boli hradené pravidelné zálohové platby v zmysle predpisu (resp. že boli dodatočne uhradené neskôr) súd prvej inštancie nespochybňoval, naopak, mal za to, že žalobca uhradil najneskôr v máji 2019 všetky platby (bod 32 odôvodnenia napadnutého rozsudku).

6. Súd prvej inštancie správne (v súlade s rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne č. k. 19Co/48/2020-64 z 24.2.2021) uviedol, že ak žalovaná v byte v predmetnom čase nebývala, nemá povinnosť podieľať sa na platbách za spotrebovanú teplú vodu, studenú vodu a kúrenie (teplo). Ide totiž o plnenia, ktoré sú

spojené výlučne s užívaním (nie s vlastníctvom) bytu (studená voda, teplá voda a teplo sú dodávané priamo do bytu a spotrebúva ich ten, kto v byte býva). Naopak, pokiaľ ide o tú časť mesačných platieb, uhrádzaných žalobcom, ktorá zahŕňa platby do fondu prevádzky, údržby a opráv, osvetlenie spoločných častí domu, výťah, upratovanie, dažďovú vodu, poplatok za výkon správy, tu ide o platby spojené priamo s vlastníctvom bytu - tieto platby sú vlastníci bytu povinní platiť bez ohľadu na to, či byt užívajú oni, niekto iný, alebo či byt neužíva nikto. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku (v bode 30 odôvodnenia) nie celkom presne označil práve tieto platby ako platby za plnenia spojené s užívaním bytu, avšak z kontextu (v spojení s bodom 28 odôvodnenia napadnutého rozsudku) je zrejmé, ktoré platby mal na mysli.

7. Ak žalobca v odvolaní argumentoval inými rozhodnutiami súdov, odvolací súd uvádza, že v spore vedenom na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 6C/43/2015 (rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 5Co/937/2015-130) išlo o zodpovednosť (spolu)vlastníkov bytu voči spoločenstvu vlastníkov bytov. To, že v uvedenom konaní boli spoluvlastníci bytu zaviazaní uhradiť dlh spoločne a nerozdielne, neznamená, že sa medzi sebou musia vysporiadať v pomere 1:1. Podľa § 511 ods. 2, ods. 3 Občianskeho zákonníka sú podiely na dlhu všetkých dlžníkov vo vzájomnom pomere rovnaké len vtedy, ak nie je právnym predpisom alebo rozhodnutím súdu ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté inak. Je teda zrejmé, že pri vysporiadaní medzi dlžníkmi môže (a musí) súd brať do úvahy ich skutočné podieľanie sa na vzniknutom dlhu. Je možné dať odvolateľovi za pravdu, že v konaní vedenom pred Okresným súdom Považská Bystrica pod sp. zn. 6C/32/2018 išlo - rovnako ako v tomto konaní - o vysporiadanie medzi spoludlžníkmi po úhrade dlhu jedným z nich, pričom nie je podstatné, či dlžník tento dlh uhradil na základe súdneho rozhodnutia alebo dobrovoľne, ani to, či ho uhradil jednorazovo alebo v splátkach (to môže mať vplyv na výšku dlhu a príslušenstva, prípadne na premlčanie medzi dlžníkmi navzájom, ale nie na podiely, akými sa títo spoludlžníci majú vysporiadať medzi sebou). Konanie sp. zn. 6C/32/2018 sa však skončilo rozsudkom pre uznanie nároku a odvolací súd odvolanie odmietol ako oneskorene podané, takže ani súd prvej inštancie ani odvolací súd nemali možnosť vyjadriť sa v rozhodnutí k miere zodpovednosti oboch spoluvlastníkov za dlhy viaznuce na byte. Okrem toho je potrebné poukázať na zásadný rozdiel: V uvedenom konaní (6C/32/2018) sa spoluvlastníčka, ktorá v byte nebývala, domáhala polovice platieb, ktoré za byt zaplatila. Z toho, čo bolo uvedené vyššie (v bode 6 tohto odôvodnenia) je zrejmé, že ak v byte nebývala, potom mala nárok nielen na polovicu, ale na celú sumu platieb, ktoré zaplatila za vodu a kúrenie. Naopak v tomto konaní si uplatnil nárok na polovicu všetkých platieb ten spoluvlastník, ktorý v byte býval, a teda z titulu užívania bytu mal povinnosť platiť plnú sumu úhrad za vodu a kúrenie.

8. Správny je aj právny záver súdu prvej inštancie, že žalobca sa stal výlučným vlastníkom predmetného bytu už dňom nadobudnutia právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica č. k. 6C/207/2013-205 zo dňa 30.3.2015, ktorým súd zrušil podielové spoluvlastníctvo žalobcu a žalovanej k predmetnému bytu a byt (spolu s podielom na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu prislúchajúcim k tomuto bytu) prikázal do výlučného vlastníctva žalobcu (v danom konaní v postavení žalovaného). Išlo o konštitutívne rozhodnutie súdu, teda o také rozhodnutie, ktoré samo o sebe zakladá práva a povinnosti medzi účastníkmi konania, v tomto prípade zakladá nové vlastnícke vzťahy. Kataster nehnuteľností tento stav len zaznamenal (záznamom), teda katastrálny orgán o ňom nerozhodoval (tak ako rozhoduje pri povoľovaní vkladu na základe zmluvných vzťahov). To, že do katastra nehnuteľností bol tento stav zapísaný až neskôr, teda nemalo vplyv na vznik výlučného vlastníckeho práva žalobcu k predmetnému bytu už dňom právoplatnosti uvedeného rozsudku.

9. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie vykonal dôkaz, ktorý predtým odmietol vykonať (sumárnu analýzu platieb), odvolací súd uvádza, že prvý rozsudok súdu prvej inštancie bol okrem iného aj z tohto dôvodu (nevykonania predložených dôkazov) zrušený. V novom konaní súd prvej inštancie riadne vykonal žalobcom predložený dôkaz (sumárnu analýzu platieb za obdobie 1.1.2010-31.12.2016), dokonca si sám vyžiadal informácie od správcu bytového domu (na čo správca reagoval zaslaním sumárnej analýzy platieb za obdobie 1.1.1999-31.3.2021). Týmito dôkazmi sa súd prvej inštancie riadne zaoberal, v bodoch 14 a 15 odôvodnenia rozsudku ich aj skutkovo vyhodnotil, pričom žalobca v odvolaní toto skutkové vyhodnotenie nenamietal.

10. Napokon neobstojí ani námietka žalobcu, že súd prvej inštancie nepripojil spis 6C/32/2018 (pričom tu preskúmaná vec bola vylúčená práve z konania vedeného pod sp. zn. 6C/32/2018. Zo zápisnice z 2.6.2021 aj z obsahu spisu sp. zn. 6C/18/2019 (číslo listu 69) vyplýva, že spis 6C/32/2018 bol pripojený

a jeho podstatný obsah bol na pojednávaní oboznámený (pričom žalobca na tomto pojednávaní nebol prítomný a žalovaná uviedla, že je jej obsah pripojeného spisu známy). Aj v tomto teda súd prvej inštancie splnil pokyn odvolacieho súdu, uvedený v zrušujúcom uznesení č. k. 19Co/48/2020-64, aby prihliadal aj na dôkazy a dôkazné návrhy strán, predložené v pôvodnom konaní sp. zn. 6C/32/2018 pred právoplatnosťou uznesenia o vylúčení veci, aby strany neboli procesne znevýhodnené v dôsledku rozhodnutia súdu o vylúčení veci.

11. Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny potvrdiť.

12. Pokiaľ ide o výrok o trovách konania (ako výrok závislý od výroku vo veci samej), v napadnutom rozsudku súd prvej inštancie dospel k správne mu záveru, že úspech žalobcu (vrátane jeho zodpovednosti za čiastočné zastavenie konania) predstavuje 4,16 % a úspech žalovanej 95,84 %, teda žalovanej ako úspešnejšej strane vznikol nárok na náhradu trov konania. Súčasne však súd prvej inštancie uviedol, že žalovanej žiadne trovy konania nevznikli. Toto skutkové zistenie súdu prvej inštancie odvolací súd nepreskúmaval, keďže žalovaná nepodala odvolanie. Preto neexistoval dôvod na zmenu alebo zrušenie výroku o trovách.

13. V odvolacom konaní mala plný úspech žalovaná, preto jej v súlade s ustanoveniami § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP vznikol voči neúspešnému odvolateľovi (žalobcovi) nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Žalovanej však v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli, preto jej odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

14. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).